GS 458

Far då på kärlekens wingar
Älskande alltid till mig.
Ja, ja, ja, ja älskande alltid ꝛc.

5.

Men, men, om jag skulle gråta
Kärlekens tårar för dig;
Will jag dig gerna förlåta,
Blott du will tillhöra mig.
Ja, ja, ja, ja, blott du ꝛc.

6.

Dig, dig kan jag ej glömma,
Du, du min tanka blott är;
Ödets kalk kan jag wäl tömma,
Men att dig glömma — Ack nej.
Nej, nej, nej, nej, men att dig glömma,
ack nej.

Den Andra:

1.

Det wäxte upp en telning på jorden,
Allt uti den grönaste lund;
Märk noga uppå, deßa orden
Äro skrifna af kärlekens grund. :,:
Mitt hjerta ꝛc.

2.

Af en gnista upptändes en låga,
Den ingen utsläcka kan;
Mitt hjerta står spändt som en båga,
Om jag ej får blifwa din man :,:
Mitt hjerta ꝛc.

3.

Redliga yngling oförförda,
En giädje för fader och mor,
En Flicka bör du älska och wörda
Öfwer all ting på denna wår jord :,:
En Flicka ꝛc.

4.

Jag är wäl en främling bland eder,
Samt okänder utaf hwar man;
Jag är som jag wor' regnader neder
Mitt öde jag ej beskrifwa kan :,:
Jag är ꝛc.

5.

Men innan jag slutar att sjunga,
Jag beder rätt innerligt till Gud,
Att han wille straffa hwar falsk tunga,
Som gjorde att wår wänskap tog slut :,:
Att han ꝛc.

Den

Skolat i fl. Mcco.

Örebro,
tryckt i Nerkeregifta Tryckeriet, 1844.

Den Tredje:

Karinen kom ifrån Hangås med Ljuren.
Det hände på en dag, ꝛc.

Emme nya och wackra

Wisor,

Den Förra:

Nig, tig hörgås mitt hjerta, ꝛc.

Den Andra:

Det wackte upp en telning på jorden, ꝛc.

Den Tredje:

Kärringen som stångas med Tjuren.

1.

Det hände på en dag, När solen stod i höjden, En Käring, lam och swag, Hon gick sig ut i bygden. Hon efter brödet gick Och bar sitt pick och pack: Hwar helst hon något fick Der sade hon: stor tack.

2.

På ängen, utan skor, Hon gick den dagen heta, Och såg wäl tretti Kor I gräset gå och beta; Bland deßa sköna Kor Gick ock ett kreatur: Tjockhalsad, grof och stor, En riktig Socken-tjur.

3.

Den Tjuren han war grå, Och började straxt att bånga, Ty hwem han råkte på Han genast brukte stånga. Och Käringen ropte: hut! Hwad skall jag nu påfinna? Här ser det illa ut, Att segren kunna winna.

4.

O du, som lyckan har, Nu är jag helt förlägen, Ty om jag flygten tar Han hinner mig på wägen. Will jag med honom slåss, Jag då min helsa mister. Han mig liksom en gås Med hornens gaffel ristar.

Den Första:

1.

Dig, dig helgas mitt hjerta,
Du, du min tanke blott är;
Du förorsakar min smärta,
Fast du är oändligt mig kär
Ja, ja, ja, ja fast du är oändligt mig kär.

2.

Som, som, som jag dig älskar,
Så, så älska ock mig;
Den, den renaste låga
Hyser jag endast för dig.
Ja, ja, ja, ja, hyser jag ꝛc.

3.

Du, du, har mig försäkrat,
Att, att blott andas för mig;
Och i mitt hjerta förwarat
Ewiga minnen af dig.
Ja, ja, ja, ja ewiga minnen ꝛc.

4.

Om, om ödet mig twingar,
Att, att snart skiljas från dig;

Men nu war tiden kort, Och goda råd á dyra, att följa Tjuren bort Dertill bestå dags fyra. Ett råd, som ger godt flut Att mera märkt en åtta, Om komma aftet ut, Så Tjuren wäl är borta.

Men här, ja Kärringen bå, Är ide tid att ränka, Och ide find en wrå, Som fan mig

Nog minds jag unga dar, Jag arma klackars gumma, Min näfve klagt gaf fwar Rät nägon wåga brumma. Haft länga mile Rät mig Rätt många unga Stutar, Hå alla timtlig Jag slåbbe berad futar.

Men denna grofwa Stut Han inga gåfwor tar, Och lutet wet han hut Om han fick allt jag har. Wån tro jag mista'n både Med goda ord ell' fåpen? Hands gap är litt en dörr, Rät som han öppnar låpen.